

Závěr

Lidé mají jen omezenou možnost ovlivnit samotné vytváření osobních údajů, jež se jich týkají. Proto existují zákony, které jim zajišťují určité záruky a ochranu jejich osobních údajů. Zákon o ochraně osobních údajů musí obstarat ochranu osobních údajů osob bez toho, aby se jí tyto osoby museli jakkoliv aktivně domáhat. Aktivně chránit musí ten, kdo osobní údaje zpracovává, subjekt údajů je ten, který je chráněn.

Z obsahu diplomové práce vyplývá, že ochrana osobních údajů nemá za cíl absolutně bránit používání osobních údajů, její cíl je daleko skromnější, ale pro ochranu lidských práv velice důležitý. Cílem je zabránit zneužití osobních údajů a umožnit pouze zákonné zpřístupnění osobních údajů. Základní dokument Evropské unie v ochraně osobních údajů, směrnice EP a Rady EU 95/46/ES považuje za nepřijatelné, aby členské státy omezovaly nebo dokonce zakazovaly volný pohyb osobních údajů mezi sebou s odvoláním na jejich ochranu. Na základě této směrnice byl přijat český zákon o ochraně osobních údajů, který zakotvil všechny zásady legálního zpracování osobních údajů. Zákon je velice zdařilý a dle mého názoru podchytil všechny důležité oblasti v ochraně osobních údajů. Některým lidem se může zdát, že povinnosti, které zákon ukládá správcům či zpracovatelům osobních údajů, jsou až přehnané, může se zdát, že zákon jen navyšuje požadavky na administrativní činnost správců či zpracovatelů bez většího efektu, tím spíše, že existují lidé, kteří otevřeně prohlašují, že jim na jejich osobních údajích nezáleží a nakládání s nimi jim nijak nevádí. Tito lidé si zřejmě neuvědomují rizika, která nakládání s osobními údaji nese. Bez ochrany osobních údajů by jen těžko mohla být zaručena základní lidská práva a svobody, každý by mohl o každém shromažďovat a také zveřejňovat cokoli. Naštěstí tu máme zákon o ochraně osobních údajů, který takové chování nepřipouští. Zákon o ochraně osobních údajů neukládá správci/zpracovateli pouze povinnosti, ale dává mu k dispozici také určitá práva (konkrétně např. právo zaměstnavatele na přesné, úplné a aktuální informace od svých zaměstnanců). Na druhou stranu zákon o ochraně osobních údajů výslovně uvádí pouze práva subjektů osobních údajů a žádné povinnosti, nicméně při bližším zkoumání zjistíme, že povinnosti subjektů osobních údajů vyplývají nepřímo z některých ustanovení zákona (právo správce/zpracovatele odpovídá zároveň povinnosti subjektu osobních údajů). Zákon o ochraně osobních údajů ale není jediným zákonem, který chrání osobní údaje. V pracovněprávních vztazích tu máme dále zákoník práce, který také, i když v omezené míře, zajišťuje ochranu osobních údajů a soukromí na pracovišti, nicméně jeho úskalím ještě donedávna byla neexistence sankcí

v této oblasti. Usnesením vlády z února 2010 byl tento nedostatek vyřešen, takže na dodržování pravidel bude dohlížet Inspekce práce. V našem právním řádu najdeme ještě velké množství právních předpisů, které chrání osobní údaje v konkrétních oblastech úpravy. Vzhledem k tomu, že tyto právní předpisy procházejí neustálými změnami, je náročné mít dobrý přehled o aktuálně platné právní úpravě ochrany osobních údajů v právním řádu České republiky. Jistě by bylo žádoucí, aby zde vznikla stálá, neměnná pravidla, ale vzhledem k velice rychlému technickému a technologickému vývoji, který umožňuje stále dokonalejší a rychlejší získávání a přenos informací a osobních údajů, to podle mého názoru není reálné.

Cílem této diplomové práce bylo v době, kdy zaměstnavatelé stále více zasahují do soukromí svých zaměstnanců a je stále jednodušší díky novým technologiím získat osobní údaje skoro o jakékoliv osobě, upozornit na důležitost ochrany osobních údajů v pracovněprávních vztazích. Stěžejními kapitolami v této práci jsou kapitoly 4 a 5, které pojednávají o konkrétních právech a povinnostech zaměstnanců a zaměstnavatelů při zpracování osobních údajů a při ochraně soukromí vůbec. Především v těchto kapitolách je dobře vidět zdánlivá protichůdnost dvou základních lidských práv, a to práva na ochranu soukromí a práva na svobodné šíření a vyhledávání informací (či konkrétněji protichůdné zájmy zaměstnanců a zaměstnavatelů). Slovo zdánlivě je zde použito úmyslně, neboť je úkolem právních předpisů a judikatury, aby vymezily hranici mezi oběma právy tak, aby nedocházelo ke konfliktům. Svoboda jednoho člověka končí tam, kde začíná svoboda druhého člověka.

Přes výše uvedenou důležitost ochrany osobních údajů by bylo objektivní si uvědomit, že nelze její význam přeceňovat. To že si můžeme dovolit zabývat se ochranou osobních údajů je výrazem určitého blahobytu společnosti. Jen společnost, která nemusí řešit důležitější problémy jako např. fyzické přežití svých členů, se může zabývat takovými problémy, jako je ochrana osobních údajů. Tím ale není myšleno, že ochrana osobních údajů není důležitá, právě naopak, ochrana lidských práv a svobod všeobecně je jedním z předpokladů, který činí společnost společností právní.